viure als pirineus

La tranquil·litat als boscos fa pensar que serà un bon any de cria del gall fer

Marta Lluvich/ACN | 15 de mayo de 2020

Imatge d'un exemplar de gall fer/Territori i Sostenibilitat

Una de les principals amenaces per aquest animal en perill d'extinció és l'excés de freqüentació de la gent

Les molèsties humanes i l'excés de freqüentació dels espais on viu el gall fer és una de les amenaces per aquesta espècie en perill d'extinció. El confinament arran del coronavirus ha portat als boscos de l'Alt Pirineu la tranquil·litat que el gall fer necessita. Això fa preveure als experts que serà un "bon any" per la seva reproducció. Marc Garriga, director del Parc Natural de l'Alt Pirineu, ha explicat que els mesos d'abril i maig són claus. Garriga ha afegit que la poca afluència de gent al bosc "beneficia" la fauna. Actualment, els mascles censats no arriben als 400 exemplars a Catalunya. Els experts confien que les setmanes de confinament hagin ajudat a recuperar la fauna i allunyar-la del perill d'extinció.

(Foto: Marta Lluvich)

La població del Parc Natural de l'Alt Pirineu es va estimar, l'any 2015, en uns 120 mascles adults, que representen un terç de la població catalana i un 20% dels mascles de tota la Península Ibèrica.

El gall fer es veu molt afectat per l'estrès, que el pot fer aturar el sistema immunitari i fins i tot inhibir la reproducció. Aquesta primavera, aquests animals i molts altres, han estat més tranquils que mai per l'absència d'excursionistes per la muntanya, gent que va a recollir bolets de primavera o a practicar bicicleta de muntanya.

El gall fer percep les persones com a depredadors. És una espècie molt poruga i sensible a l'estrès, així que fuig. Aquest estrès continu inhibeix la reproducció i les fugides provoquen la mort d'individus per esgotament de les seves reserves energètiques. Aquest abril i maig, han estat més tranquils que mai i els experts confien que els porti a una bona reproducció de l'espècie. Cap a l'abril o maig comença l'època de zel del gall fer.

En els deu últims anys l'espècie ha patit una regressió de prop del 30% a tot el Pirineu català. Per comarques la situació més greu es troba a la comarca de la Cerdanya on la davallada d'exemplars ha estat del 71%, seguida de l'Alt Urgell, amb una davallada d'un 55%, i la Val d'Aran, de prop d'un 40%. En la resta de comarques, les reduccions són menors, entre el 10 i el 20% (Pallars Jussà, Pallars Sobirà, Ripollès), o presenten una situació de certa estabilitat (Alta Ribagorça i Berguedà).